

Када неко некоме, изненада, поклони свој новац обично се сматра филантропом (доброчинитељем) или расипником. Како назвати поклањање државног, народног новца неким од грађана а не и оним другим или свима који су у истим или још горим економским проблемима?

Председник Владе је, у покушају да реши нека од тешких питања положаја радника у приватизованој фабрици „Гоша“ из Смедеревске Паланке, пре месец дана обећао радницима помоћ Владе од по 60.000 динара. Радници су у штрајку, не примају плату, нису им уплаћени доприноси, један је подигао руку на себе и све то укупно разлоси су да им се помогне. Међутим, за овакву једнократну помоћ из државног буџета није довољан хумани разлог, већ је неопходно да постоји правни основ.

У прилог правне немогућности оваквог обећања говори више разлога. Ко је и на основу чега утврдио да је једнократна помоћ радницима од 60.000 динара баш одговарајућа - зашто није 6.000 или 600.000 динара? Због чега је дата управо радницима „Гоше“ а не осталима? Да не претерам, али после неуставне и по својој природи пљачкашке приватизације, у сваком српском граду имамо раднике сличног положаја? Јесу ли онда ти остали радници грађани некаквог другог реда и као такви дикриминисани - они који су, како каже закон, „(...) у истој или сличној ситуацији стављени у неповољнији положај (...)“? У поменутој фабрици у ово време није било било каквих елементарних непогода, ни бомбардовања – штрајк је нешто што одудара од редовних активности па, стога, нема основа за једнократну помоћ због неке непредвиђене, ванредне ситуације.

Влада је вероватно нашла правни основ за доношење закључка о једнократној помоћи у обећаном износу од по тачно 60.000 динара (ако накнадно није промењен) радницима „Гоше“ (а не неким другима или свима) и баш у време док су штрајковали (а не док су радили без плате). Међутим, тај накнадно пронађени основ није уставноправно одбрањив нити се може назвати другачије до дневном политиком гашења пламичка у великом пожару. Само да замислимо да сви српски радници „изгорели“ у пожару приватизације поднесу Влади захтев за овакву помоћ. Закључак којим би се сви они задовољили морао би онда постати уставна или барем законска норма која гласи: нама самима дарује се оно што тражимо јер нам је потребно, иако није зарађено. Као у популизму неке далеке државе-утопије Страдије.

(Српски правнички клуб)